

Vörös István

ÚTTÖRŐK

Jött a fizikatanár. Vannak törvények, mondta, miket nem változtathatunk meg. Lélegzet-visszafojtva figyeltük. Ilyen például, mondta, hogy meg kell halni. Felháborodott pillantásunk keresztüzében lehajtotta a fejét. Mindenkinek, mondta. Azt majd meglátjuk, vágott vissza a mögöttem lévő padsorból valaki. Azt hitte, mintha hegedűn játszana, ugyanúgy játszhat a törvényeken. Azt hitte, kritikus Mózesként visszaadhatja a kőtáblákat, ő nem fog meghalni, tökéltel el a tökéletlen, lemondva minden nagyságról, ami embernek megadható. Irigyeltem a gyávaságát és a bátorságot, ahogy ezt bevallja. Kézfejemet a helyesen megoldott példára fektettem. Éreztem, hogy a számok csipkedni kezdek, mintha hangyák mászkálnának a tenyerem alatt, aztán apró kezek érintése, gőz emelgeti a fedőt, molekulák és összeadásjelek tánca. A szivacs fölugrik, letörli a táblát. A lámpa kéken, aztán barnán világít, a derékszögű háromszögek lerúgják a rájuk fülledt úrruhát, a Pitagorasz-tételt. Söprűnyél táncol, a méter, mint egy kígyó, föltekeredik. A pad műanyag tetejéből a szögek kirángatják magukat. Egyik lányhoz

a falon és a szertárszekrényen
 át berohan a kutyája. Kint az udvaron
 a mázsa boldogan együtt
 röpköd a verebekkel. Halandóság,
 segíts, kiáltja a tanár, felszikráznak
 a konnektorok, fölhangzik
 az előcsengetés, és a hangos-
 bemondón az igazgató
 úttörők nevét sorolja.
 Áll a rend. De még sejtelve
 sincs, hol a helye.

Ökördy Kornél

EGY LÁNYNAK

Látszik még az a csúnya seb,
 ráfázol vele jól, hisz ki nyomulna így –
 holtbiztos pasik is hamar
 rájönnek, rizikós vagy (deviáns talán).
 A hősín bőr retikül gyanánt
 megnyílt, és kilesik torz zugehörtjeid –
 nem kérdik (nem is érdekes),
 konkrétan mi miatt volt az egész dolog...
 Szép lett volna, ha „jól” sül el,
 zártosztályra kerül húgod, anyád kimúl,
 meggyászolna az ELTE is
 és minden szeretőd, még ha nem is szeret.
 Szégyellem magam (érted ezt?) –
 rágódodom, mi a szósz gyúrt le ilyen nagyon:
 unnád már a banánt velünk,
 depresszív szerelem, seggfej az ő... vagy én?
 Több volt, mint butaság, tudom.
 Fájtna biztos... meg a vér... bús agyad őrzi még
 bőröd halk ropogásait –
 éppúgy hallgatom én zagyva fejemben az
 elfojtott lihegést, pedig
 régen volt, valamely tábori éjszakán.
 Szégyellem magam érte, bár
 nincsen rá okom, és most kinevetsz: ugyan,
 bolhából elefánt minek?
 Mégis, férfi vagyok, s hajt az önérzetem:
 válladról lesöpörsz? – na nem,
 inkább bűnbakod és bajt okozód legyek...